

In unele magazine nu se dă destulă atenție aprovizionării permanente cu toate sortimentele

- E mică!
- Se poate, dar priviți ce calitate l...

Desen de NELL COBAR

u r z i c a

REGISTRATURA

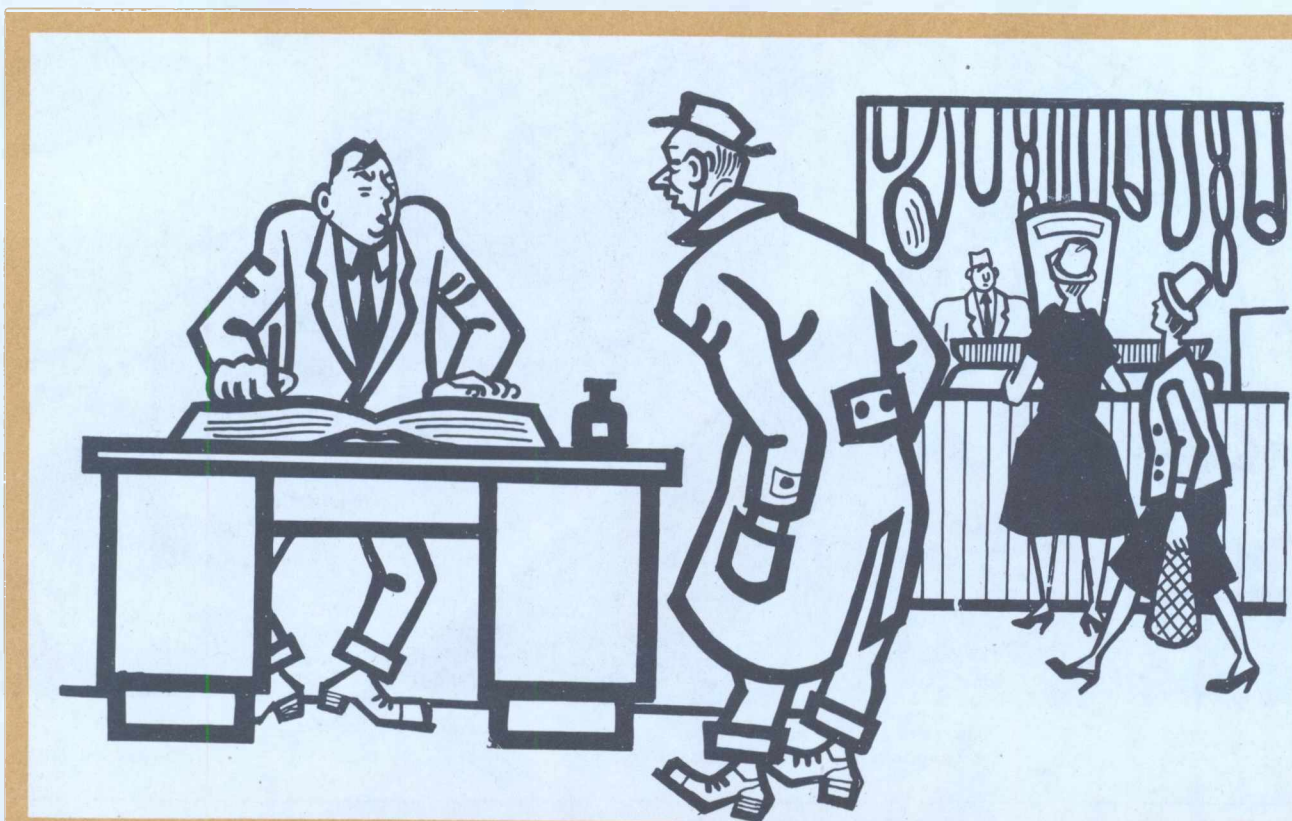
— Aveți răbdare, că doar n-am trei mîini...

JOC DE IDEI

— „Ce să mai discutăm! De mii de veacuri
Maimuțele din noi se țin de fleacuri.
Din clipa cînd se satură mincînd
Și pîn' la cîna următoare cînd
O nouă foame iar nu le dă pace,
Nu se gîndesc decît cum să se joace:
Un arabesc pe coada de la bită,
O figurină strimbă și urîță,
Un cîntec hăulit cu voce spartă
Și asta, dragul meu, se cheamă artă.
Desenele stingace de prin peșteri
Au consacrat probabil cîțiva meșteri,
Ingenioși și foarte șmecheri, care
Au fost scutiți astfel de vinătoare
Sau de-alte munci penibile și grele.
Și s-a născut întîiul Prazitele
Care-a-nțeles și-a speculat oleacă
Tendința ancestrală pentru joacă.“
Așa-mi vorbi amicul meu, blazat,
Poet obscur și dramaturg ratat.
— Această teorie îți convine,
I-am spus, căci te justifică pe tine:
Ai scris trei drame ce nu pot să placă
Deoarece eroii tăi se joacă
De-a dragostea, de-a munca, de-a viața,
Se-nțezărește peste tot pîiața,
Maimuța care-n virful unui pom
Nu știe cum să se transforme-n om.
Dac-ai iubi ceva cu pasiune
Cu siguranță e-ai avea ce spune;
N-ajunge însă, ține seama bine,
Să te iubești cumplit numai pe tine.
Un oțelar, în șarja de oțel,
A pus să ardă și ceva din el
Și-n flacăra aceea purpurie
E dăruire și e bucurie...
— Aha, imi zise dînsul, știi ceva,
Imaginea aceasta nu e rea:
Un oțelar ce arde-n șarja lui...
Interesant! Te rog să n-o mai spui,
Cedează-mi-o! Apoi șopti discret:
E o idee bună de sonet.
Chiar mă gîndesc să-l scriu pînă diseară
Să-l public la „Gazeta Literară“.
La revedere, plec. E ora trei.
A fost un joc simpatic de idei.

Imaginea i-am dat-o cum a vrut,
Sonetul însă n-a mai apărut.

MIRCEA PAVELESCU

Dasen de I. DORU

— Bine tovarășe, dar dum-
neata ai scris și ieri în con-
dică!
— Ce să fac, dacă și azi
serviți ca și ieri...

DIALOG

La ordinea zilei

— Ce facem, Costică, mai luăm una mică?

— Mai luăm, Mitică dragă, că m-ai dispus grozav cu anecdotele tale! Mai știi vreuna?

— Cum să nu! O știi pe aia cu D.S.A.P.C.?

— Cu deseape? Parcă am auzit-o eu, dar nu știu de unde s-o iau...

— Ia-o din Tg. Mureș, că de acolo e! E vorba de Direcțiunea de Sistemizare, Arhitectură și Proiectare a Construcțiilor din Tg. Mureș! D.S.A.P.C.!

— Păi, zi așa, dragă, că nu știam ce-i aia deseapece.

— Ei, asta-i bună! Mai mare rușinea să n-ai habar ce înseamnă inițialele astea D.S.A.P.C.!

— Știi că-mi plăci? Ei află că putea să fie vorba și de alt D.S.A.P.C.

— Care?

— Distribuirea Sacilor și Ambalajelor pentru Pachete și Colete! D.S.A.P.C.! Sau: Dormitoare, Sufragerii Achiziționate Prin Comlemn D.S.A.P.C.! Sau...

— Mă, tu vrei să ascuți ce-ți spun eu sau I.S.M.Ș.M.D.?

— Adică cum I.S.M.Ș.M.D.?

— Adică îmi sare muștarul și mă duc!

— Gata! A.T.C.Ș.N.M.Z.N.

— Ce-i asta?

— Am tăcut chitic și nu mai zic nimic!

— Bine! Care va să zică D.S.A.P.C. din Tg. Mureș proiectează construcțiile! Și s-au gândit oamenii să ieftinească prețul de cost al construcțiilor! Și atunci au introdus în proiecte materiale de construcție mai ieftine! Și i-au dat proiectul lui T.R.C.L.!

— Cine-i tipul?

— Care?

— Terecele!

— Iar începi? T.R.C.L. e Trustul Regional de Construcții Locale! Clar?

— Clar! M.L.O.T.?

— Ce?

— Mai luăm o țuică?

— Una și gata! Și cum îți spun! T.R.C.L. ia proiectul și vede trecut în el parchet de calitate a II-a!

Buun!

— Bun, dar tot mai bun calitatea I-a!

— Stai să vezi! T.R.C.L. se duce la Direcția Regională a Economiei Forestiere din Tg. Mureș, care e furnizorul, și cere parchet calitatea a doua! Că el, T.R.C.L., trebuie să respecte prețul lui D.S.A.P.C.!

Dar vine D.R.E.F., adică Direcția Regională a Economiei Forestiere și zice: n-am!

— De ce?

— Asta ce-i, D.C.?

— Nimic, dragă, te întrebam de ce?

— Aha! Pentru că D.R.E.F. are tot interesul să producă parchet calitatea întâi! Lupta pentru calitate! Și calitatea a doua produce numai zece la sută!

— Păi și D.S.A.P.C. trebuie să producă numai construcții calitatea întâi!

— Just! Dar el vrea să ieftinească prețul de cost și atunci trece în proiect calitatea a doua! Dar T.R.C.L. nu găsește calitatea a doua și atunci ia de la D.R.E.F. calitatea întâi. Și uite că nu se mai reduce prețul de cost! Vine D.S.A.P.C. și spune: eu am ieftinit prețul de cost, dar T.R.C.L. nu respectă proiectul și-l scumpește!

Vine T.R.C.L. și-i spune lui D.S.A.P.C.: „Cum să ieftinesc prețul de cost, dacă D.R.E.F. n-are calitatea a doua și are numai calitatea întâi? De ce, dragă D.S.A.P.C., să răspund eu, T.R.C.L., pentru producția lui D.R.E.F.?”

— J.T.!

— Ce?

— Just, tovarășe!

— Păi, te cred! D.S.A.P.C. și T.R.C.L. să scadă prețul de cost prin economii de materiale, productivitate, folosirea maximă a timpu-

lui de lucru și altele, nu pe seama calității! Cind toată lumea luptă pentru calitatea cea mai bună, vii tu, D.S.A.P.C., și-i ceri lui D.R.E.F. să producă parchet de calitate mai slabă? Mai ales că T.R.C.L. trebuie să fie T.R.C.L., nu T.R.C.F.!

— Cum adică?

— Adică Trust Regional de Construcții Locale, nu Trust Regional de Construcții Formale!

— Ai dreptate! Mai luăm una mică?

— Nu. L.T.C.M.F.

— Tradu!

— Luăm tramvaiul că mi-e foame! Mai ales că mă așteaptă acasă D.S.A.C.F.S.D.I.

— Asta ce mai e?

— Direcția superioară a aprovizionării care face scandal dacă întârzie!

— Nevasta!

— Ea e! S.M.T.!

— S.M.T.?

— Da! Să-mi trăiască!

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

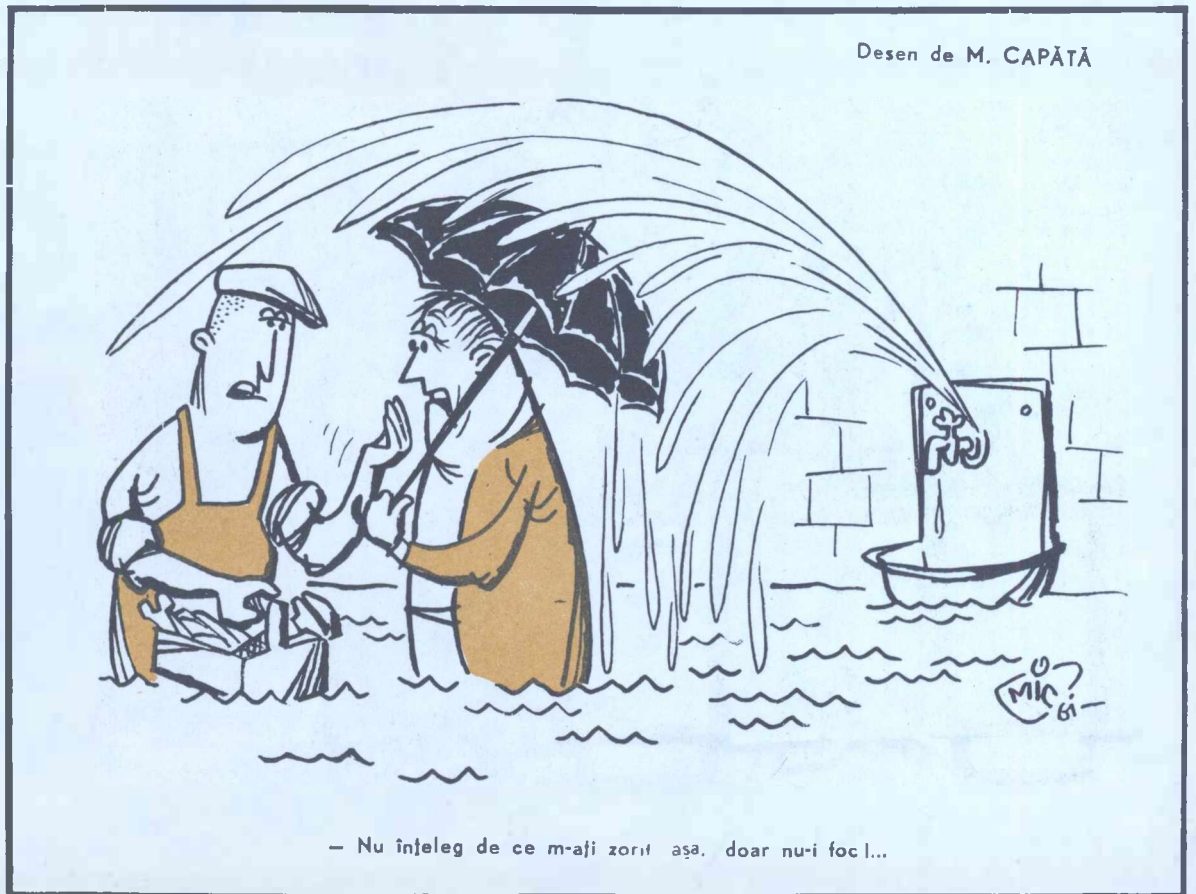
— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

Desen de M. CAPĂTA

— Nu înțeleg de ce m-ai zoric așa, doar n-ri foc!...

DOUĂ CLOȘTI

În ziua de 31 ianuarie 1961, inginerul Murgășeanu Vasile a intrat ca de obicei la tutungerie și a cerut un pachet de „Favorit“. A scos banii și, văzînd pe tejghea cîteva reviste, a spus vînzătorului:

— Oprește și pentru o „Urzică“. Azi sînt mai bine dispus, am chef să rîd.

— Păi... tovarășe inginer, a răspuns vînzătorul, eu zic să rîdeți fără s-o mai cumpărați... Luați altceva!

— Cum, măi omule? Mie, clientul dumitale de atîția ani, nu-mi dai o revistă?...

— Ba vă dau, vă dau și două. Luați „Femeia“, „Vînzătorul și pescarul sportiv“...

— Eu vreau să mă amuz.

— Păi, o să vă amuzați, că-n „Femeia“ sînt cîteva modele noi de rochii...

— Măi tovarășe, nu mă fierbe! Eu am cerut „Urzica“. Îmi place să citesc cum fi critică pe unii...

— Pe unii, dar să vedeți, în numărul ăsta fi critică și pe alții... Ascultați-mă pe mine, tovarășe inginer. O să cumpărați numărul următor, că-i mai bun... Să vă dau „Magazinul“. În el găsiți de toate...

— Și în „Urzica“ găsesc de toate. Și problema calității, și a birocrăției, și a risipei.

— Și problema femeii...

— Perfect!

— Nu e perfect, că-n problema femeii atacă problema soției...

— Foarte bine, să le între în cap!

— Da' acolo scrie că să vă între dumneavoastră în cap!...

— Mie?... Dar ce am eu de împărțit cu soțiile lor?...

— Păi nu cu ale lor; zice că aveți de împărțit cu soția dumneavoastră...

— Cum? Ce zice?

— Zice, zice tare, tovarășe inginer! Să vă servesc un pachet cu tutun de pipă. Calmează...

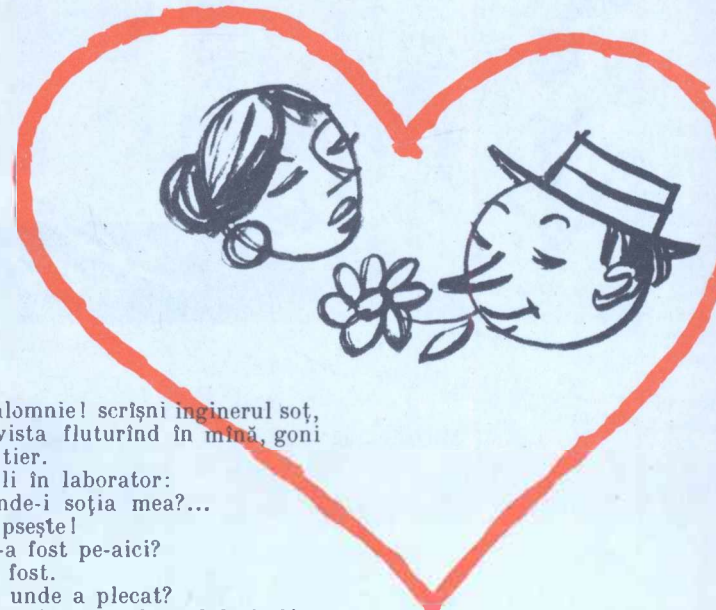
Inginerul Murgășeanu a smuls revista de pe tejghea și a deschis-o. Scria acolo negru pe alb. A citit și a simțit că-i negru pe negru.

Scria că inginerul Murgășeanu Vasile, în calitate de șef al sectorului Tebea al Întreprinderii de Explorări „Ardealul“ din Alba Iulia, a angajat pe soția sa, Rodica Murgășeanu, în calitate de laborantă și că dumneaei trage la serviciu un chiuul nemaipomenit în calitate de soție a soțului.

Inginerul-șef Murgășeanu s-a făcut alb, apoi galben, verde, negru și a șoptit:

— E albastru!

— Zău, tovarășe inginer, a îngînat debitantul, lăsați „Urzica“. Să vă dau „Sănătatea“ că, uite, abia vă mai țineți pe picioare...

— Calomnie! scrișni inginerul soț, și, cu revista fluturînd în mînă, goni spre șantier.

Năvăli în laborator:

— Unde-i soția mea?...

— Lipsește!

— N-a fost pe-aici?

— A fost.

— Și unde a plecat?

— Nu știm, că a fost alaltăierii!...

— Halal colectiv! Habar n-aveți unul de celălalt!...

— O fi la sonde, tovarășe inginer-șef.

Și, într-un suflăt, Murgășeanu a ajuns la sonde.

— Ascultați aici, din pămînt, din iarbă verde, mi-o scoateți și mi-o aduceți pe nevastă-mea.

— Nu-i la iarbă verde, tovarășe inginer. E la Brad.

— În interes de serviciu?

— Da, dar nu ne-a spus ce fel de serviciu: de ceai sau de cafea.

— Adică ce insinuați? Că nu muncește?

— Muncește, tovarășe inginer. Nu-i drept să subapreciem munca femeii. Ba la rufe, ba la bucătărie, ba la curățenie, ba la piață...

Ei, dar ce să-i faci! Cînd e rigidă schema, se descurcă omul, încadrîndu-și soția prin asimilare. Că la urma urmei, bucătăria tot un soi de laborator e!

* * *

DOUĂ CLOȘTI

Pe sub gardul vîruit,
Cică într-o zi cu soare,
Două cloști s-au întîlnit,
Căutînd la pui mîncare.

— Ce faci, dragă?

— Mulțumesc.

(zice una mai bătrînă)

Mă ocup de plozi, să-i cresc.

...Știi, i-am scos de-o săptămînă.

Tu? (întrebă dumneaei)

— Păi, la fel: pediatrie!

Sînt cam... galbeni puii mei,

C-a fost frig în magazie.

Și ai mei, cam tot un drac:

S-au născut cu-o moleșeală

Pentru că era-n hogeac

O căldură infernală.

.....

Discutînd precum vă spui,

În ograda-nvecinată

Se revarsă-un nor de pui

Și-n mijlocul lor... o fată!

Sar, fac tumbe, se-mbrîncesc,

Dau din aripi minuscule

De te miri că nu-și pleznesc

...Guşulițele sătule.

.....

E un viu certificat

Cum că la gospodărie

De curînd s-a-nșințat

Ditamai crescătorie.

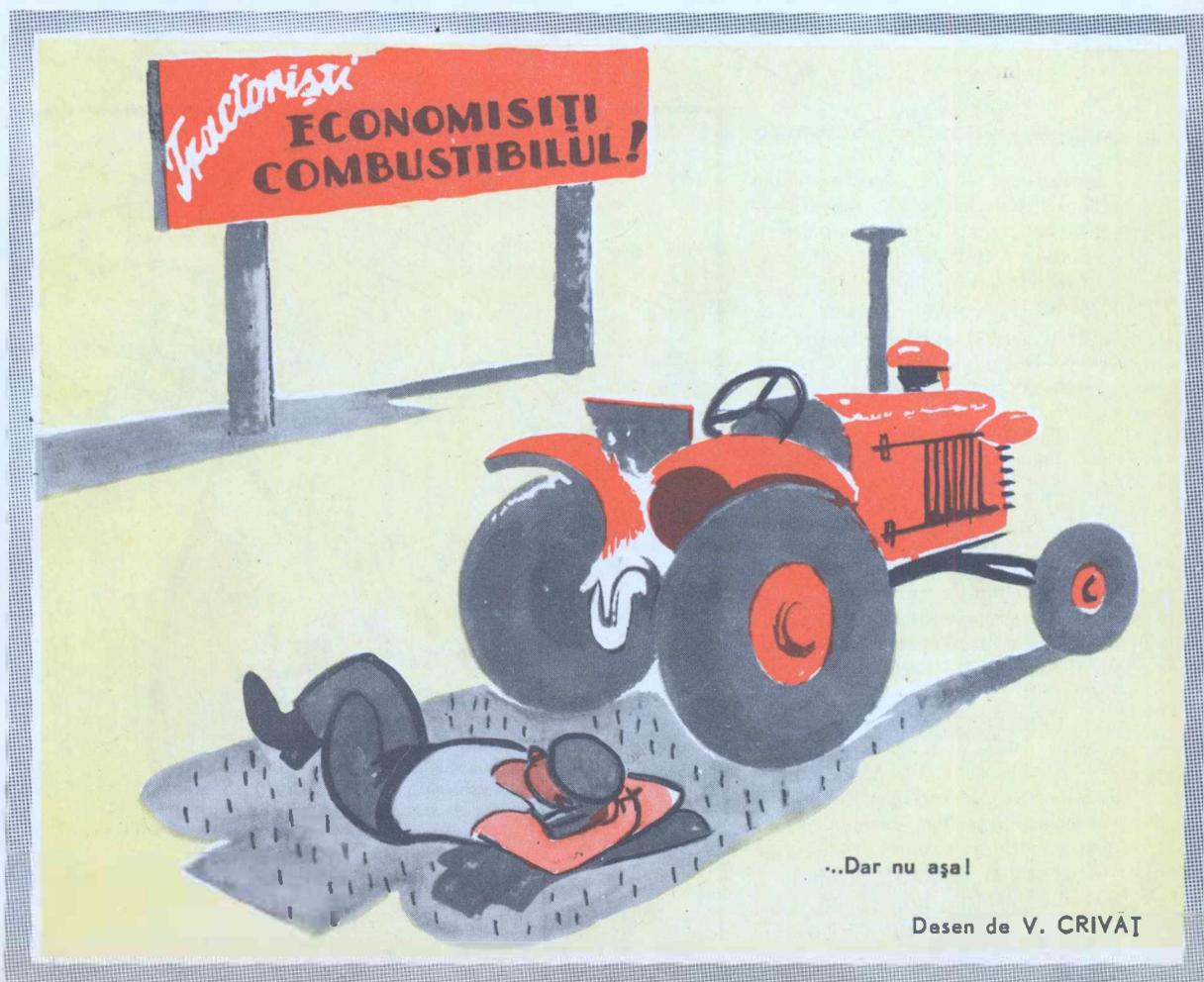
Tot privînd cu ochi materni

Zice cloșca cea mai mare

— Ce vrei, dragă? Sînt moderni.

I-a născut... o clocitoare!

STELIAN FILIP

...Dar nu așa!

Desen de V. CRIVĂȚ

GĂȘEANU...

În aceste clipe, frământările lui Murgășeanu ajunseră în fază de esă clasică. Simțămintele greu încercatului șef și soț oscilau între orneille și Racine, între datorie și dragoste.

— O, zei! Cinstit e să învingă datoria, suspina clasic Corneille murgășeanu. O, neprețuită consoartă și nefericită soartă!... Iată, a sit implacabilă clipă când trebuie să-ți sacrific prima și să-ți jertse salariul pe altarul datoriei. Adio, scumpo, adio schemă!... și-a cheiat monologul Don Rodrigo de Murgășeanu.

Și odată cu încheierea monologului și-a încheiat cariera de laborantă pe acest șantier și tovarăsa de viață a inginerului soț, așa cum ne-a comunicat direcțiunea, printr-un monolog mai puțin asic, dar foarte clar și contemporan: „...S-au luat măsuri... de o lichida din cadrul acestui sector, fapt ce a dovedit că Murgășeanu odica era vinovată pentru activitatea sa redusă... și a fost dată a exemplu de indisciplină și protejare din partea soțului“.

Corneille s-a dovedit învingător, dar numai pentru scurtă vreme. I asta din pricina lui Racine cu ale sale manifestări nesănătoase, a dragostea să învingă datoria.

Și iată-l pe Corneille Murgășeanu devenit peste noapte inginerul Racine Murgășeanu. Proaspătul Racine convoacă imediat o ședință care pe ordinea de zi figurează și următorul punct: „Este sau nu ste Andromaca vinovată?“ Solemn, de la masa prezidiului, inginerul ef Racine își potrivește jaboul, își azvirle privirea către sală și, u voce tremolată își începe tristul monolog, adresându-se celor rezenți:

— O, zei! O, zei măreți și atotputernici!
— Ce e, tovarășe? se auziră câteva glasuri.
— O, zei, stăpînitori ai mileniilor, și voi muritori de rînd! E are vreunul printre voi care să nu fi sorbit din cupa de aur a dra-ostei? ...

— Nu e nici unul, tovarășe. Ba, omul dumneavoastră, Sima iheorghe, a încercat să soarbă din mai multe cupe odată!... Și e-am ruga, nene, să treci la o interpretare mai contemporană, mai linamică.

— Bine, măi tovarăși!... Oameni buni, dumneavoastră o unoașteți desigur pe soția mea...

— Din văzute mai puțin. Mai mult din auzite și, în ultima vreme, lin citite...

— Tovarăși dragi, tovarăși iubiți, tovarășii neprețuiți, iertați-mi acrimile spontane care-mi scaldă ochii. Așa sînt eu, sentimental. Mi-am sancționat soția vinovată...

— Bravo!
— Și nu-i vinovată, tovarăși!...
— Nu e?

— Nu e. Am hotărît treaba asta, aseară. Și nu e o hotărîre luată sector. Nu! La aceeași concluzie a ajuns și Rodica, nevastă-mea. Și voi, dragii mei.

— Noi? Cînd am ajuns noi la concluzia asta?
— Acum, dragii mei. Și cea mai bună dovadă este că o să semnați această moțiune pe care o trimitem „Urzicii“...

— Dar noi zicem că e vinovată!...
— Fraților, ziceți ce vreți voi, dar semnați ce vreau eu.
— Și ce scrie, mă rog, în adresa aceea?

— Păi, dacă nu vreți să semnați, ce-i treaba voastră? Hai, fraților, dați-vă iscălitura... Nu mă chinuiți! Sînt bolnav. Infarct, astenie, reumatism, scleroză, ulcer...

— Să semnăm și să chemăm ambulanța! șopti careva. Eu unul iscălesc. Nu vreau să-l am pe conștiință! Unde-mi aștern numele, tovarășe inginer?...

— Aici jos... lasă, nu citi ce-i scris mai sus. Așa, bravo! Dumnezeu să te binecuvînteze în ceruri. Hai, întinde-o!... Altul la rînd...

Și moțiunea a mai fost semnată de alți oameni slabi de înger. Era o moțiune tip curățătoria „Luceafărul“, cu alte cuvinte o scotea pe Rodica Murgășeanu basma curată!

— Și acum, în încheiere, tună bolnavul, subit și complet restabilit, o ultimă comunicare: individul Teodorescu Nicolae, de profesie ticălos...

— Operator, tovarășe inginer, sări Teodorescu.
— Ticălos! Las' că știu eu cine a sesizat „Urzicii“. Te-am ghicit după stil... Îți citesc sesizarea în ochi! Ai scris sau n-ai scris?...

Correspondentule!
— E o chestiune care mă privește personal!

— Auziți, oameni buni! Scrie despre nevastă-mea și-l privește personal! Nu, domnule, despre nevastă-mea numai pe mine mă privește personal! Că la Sfat mie mi-a spus „da“, nu dumitale!... Dacă-ți plac temele despre soții, n-ai decît să sesizezi despre soția dumitale! Sau să-ți recomande „Urzica“ niscaiva soții, că și lor le place tema asta, cum se vede!... De mîine ești retrogradat!

— Pentru ce, tovarășe inginer?
— Mă privește personal!...
— E vorba de salariul meu.
— E vorba de soția mea.
— Gîtuiți critica!

— Ai noroc că numai critica. Ești retrogradat! Diferența de salariu să-ți-o plătească „Urzica“! Pricepi? Că doar colaborezi la ei... Și orice muncă trebuie plătită... În ceea ce mă privește, eu te-am plătit! Și să-ți intre bine în cap: asta e abia prima rată!...

Cu rata a doua am venit noi. Direcțiunea o să vină, fără doar și poate, cu rata a treia, ca după aceea să se încheie socotelile și să vedem cine are de plătit ultima rată.

I. AVIAN

Medicul veterinar Butnaru Teodor, de la G.A.S.-ul Balaciu, raionul Urziceni, nu acordă la timp asistență și consultă superficial.

— Ce rețetă ne dați, tovarășe veterinar?
— Eu zic, friptă cu mujdel!

Desen de H. LERU

Stați puțin

— Stați puțin să judecăm!
— Stăm!
— Ziceți, care va să zică,
Că e vinovat Mitică!
Eu, mai am ceva să spun:
Mă opun!
Da, a fost risipitor,
Dar în mod întîmplător,
S-a-ntîmplat să dea rebut
Și ce crimă a făcut?
Da, l-a dat.
E-adevărat,
repetat...

Dar în viață,
ce să faci, așa se-voată!
Din greșeală spre lumină,
Deci, eu nu-i găsesc o vină:
Un rebut e-nții de toate
Îndreptar de calitate
Și distinge-n lucrul tău
Ce e bun de ce e rău.
Omul deci ne-a ajutat
Prin rebutul ce l-a dat.
Datorăm cu prisosință
Deci recunoștință...

Lui!
Nu că-s eu amic cu el
Dar... să judecăm nișel:
Ce-i o piesă de oțel
Rebutată

clte-odată
Lîngă mii de alte piese
Ce se

Economisesc la noi,
Piese mari, piese de soi...!
De-ai-a nu ne merge treaba
Că Mitică stă degeaba?
Ba, exemplul negativ,
Conlucrînd operativ,
Vede toată lumea cum
Să pornească pe alt drum
Mai virtos, mai zdravăn, mai...
N-am dreptate, spuneți?

Ai greșit!
Să judecăm,

și te criticăm
Și pe tine-odată cu
El...

— Cum, n-am dreptate?
— Nu!
Spui că-i ești prieten tu
Lui, Mitică, nu?

Da!
— Nu!

Nu-i prieten cel ce vine
Cu cocoloșiri ca tine
Și întinde mușamaua
Să acopere beleaua
Căci un astfel de amic
Nu mai are căutare.
El se scrie cu „a“ (mic)
Și-i mai bine cu „A“ (mare).

CONSTANTIN OTTESCU

LAS' CĂ ȘI UNII CĂLĂTORI...

Tramvaiul aglomerat. Un tânăr înalt, chipeș, cu bascul pus șmecherește, purtând un sac de sport, se urcă în vagon și întinde taxatoarei o hîrtie de 25 de lei.

— Dați mărunțiș vă rog, spune taxatoarea.
— N-am, răspunde tânărul cu un aer indiferent.

— N-am nici eu să vă dau restul, spune taxatoarea, arătîndu-i sertarul văduvit de orice monedă metalică.

— Poate urcă cineva cu monedă mărunță!
— Mergeți departe?
— N-are nici o importanță unde merg. Am răbdare. Aștept.

Tînărul nostru s-a postat pe platforma din spatele vagonului, ținînd hîrtia de 25 de lei destul de vizibil, pentru a nu face cumva impresia că are intenția de a frustra I.T.B.-ul și a călători pe gratis.

— Ce faceți, tovarășe? — îl întreabă taxatoarea după cîteva stații. Nu luați bilet?

— Cu ce să-l iau? N-am mărunțiș. Aștept.
— Dacă vine controlul, mie îmi face raport, nu dumitale.

— La urma urmelor îmi poate face și mie. Nu mă supăr...

Tramvaiul își continuă ruta. Pasagerul... fără mărunțiș pare foarte contrariat de insistențele taxatoarei, și privește pe fereastră

încruntat, cu mina omului profund atins în amorul său propriu. Deodată însă, chipul i se luminează. În stație, un vînzător de ziare strigă: „Sportul!“ A apărut „Sportul“...

— Hei, cu „Sportul“, un ziar.
Junele nostru pasager, cu un gest degajat scoate din buzunar o monedă de 25 de bani, i-o întinde și ia ziarul.

— Vezi cum ești, tovarășe? îi spune taxatoarea. Pentru tramvai nu se găsea mărunțiș, da' pentru „Sportul“ s-a găsit numaidecît...

— Te rog, pîn-aici, tovarășă, i-o taie el scurt, cu o mină gravă, aproape solemnă. Cu mărunțișul ăsta e altă socoteală.

— Ce socoteală? Auzi vorbă!
— E „mărunțiș special“ din fond sportiv...

În clipa aceea se urcă un controlor. Junele vru să coboare, dar era tîrziu. Tramvaiul pornise și controlorul nu stătea pe loc. După întrebările de rigoare, șmecherul trebuia să plătească cinci lei.

— Ai văzut? făcu taxatoarea.
— Ce să văd? se răsti Junele înciudat.

— N-ai vrut să dai 25 de bani din fond sportiv și acum uite că ai dat cinci lei.

— Lasă, se auzi o voce, că i-a dat din „fond amendă“.

CONST. COLONAȘ

— Iarăși cu Puiu la matineu; omul ăla n-are serviciu?
— Ba da, mămico, dar mai ieșe și pe teren!

DE LA ADAM ȘI EVA

Cînd Adam și Eva au fost izgoniți din rai, dumnealui, Adam, era tare trist. În primul rînd pentru că îi era urît singur cu Eva pe pămînt și, în al doilea rînd, pentru că pe atunci maestrul Ion Lucian și Virgil Puicea încă nu începuseră să scrie momente vesele pentru televiziune. Și atunci Eva, ca să-l înveselească pe Adam, i-a povestit o anecdotă. Dar anecdota fiind slabă, Adam i-a răspuns: „Gîdilă-mă ca să rîd!“ Eva l-a privit uimită pe Adam, apoi a izbucnit în hohote de rîs: „E tare! a spus ea. Asta zic și eu glumă!“ „Care glumă?“ a întrebat Adam. „Asta cu gîdilă-mă ca să rîd — a răspuns Eva. Cum, Adame dragă, continuă ea, nu-ți dai seama ce replică spirituală ai rostit? E primul spirit de calitate ce s-a rostit pe pămînt! Și e nou! Nimeni nu l-a rostit înaintea ta!“

Și poate spiritul cu „gîdilă-mă ca să rîd“ ne-ar fi rămas necunoscut nouă, muritorilor de rînd, dacă tovarășii Ion Lucian și Virgil Puicea nu l-ar fi descoperit în arhivele istoriei și nu l-ar fi prezentat în emisiunea televizată din 1 aprilie.

Bravo, fraților! Felicitări! Și pe viitor nu vă lăsați! Mai căutați, că Adam a mai avut de astea! Și tot așa, subțiri!

EPITAFURI

Unui lăudăros

De-ar fi în stare, negreșit
s-ar lăuda că... n-a murit.

Unui procesoman

E mort precis, căci pe parcurs,
n-a mai făcut nici un... recurs.

Unui încrezut

Cum șade — țanțos — în sicriu,
ai zice că se crede... viu.

Unui cunoscut chefliu

Mereu ieșea în relief;
azi nu mai are nici un... chef.

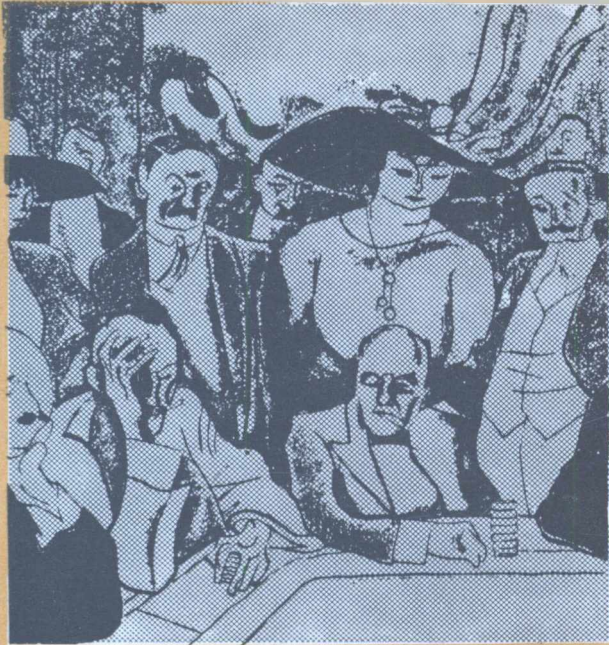
MIRCEA CODRESCU

PICTURĂ ÎN OCCIDENT

— A plecat de mult...

Desen de A. DRAGOMIRESCU

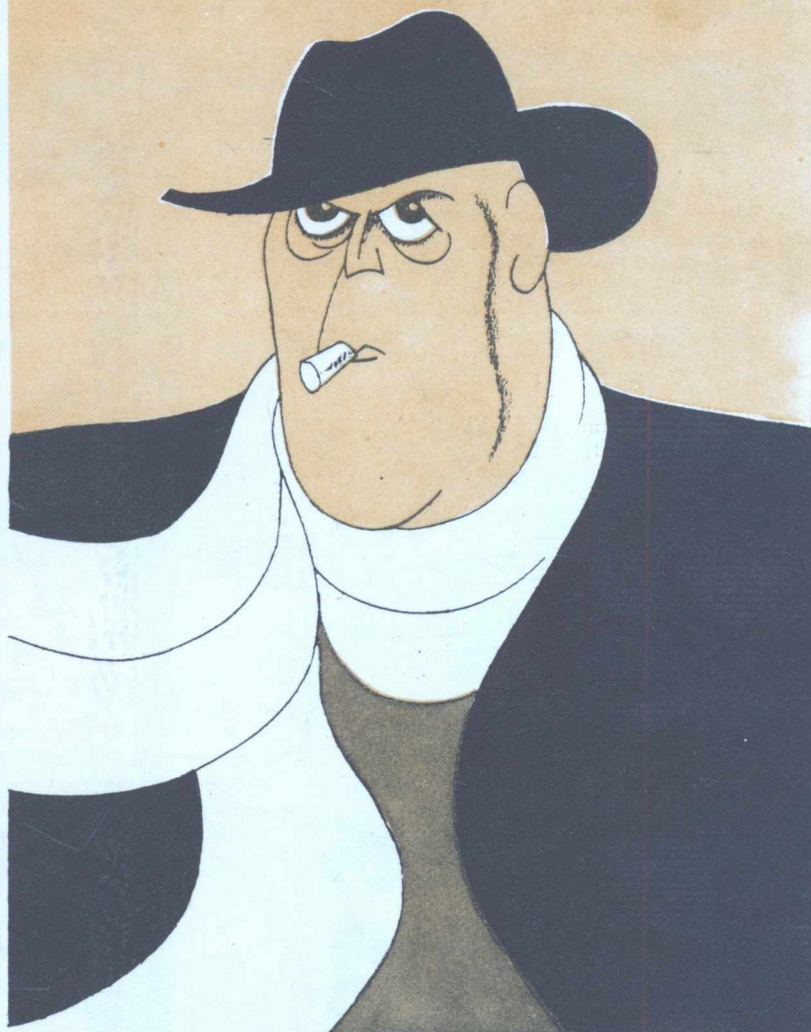
Plaga Mamala

(I. Iser — „Facla” — 1911)

HOLERA: — Nu mai e nevoie de mine; mi-a luat-o Brătlanu înainte...

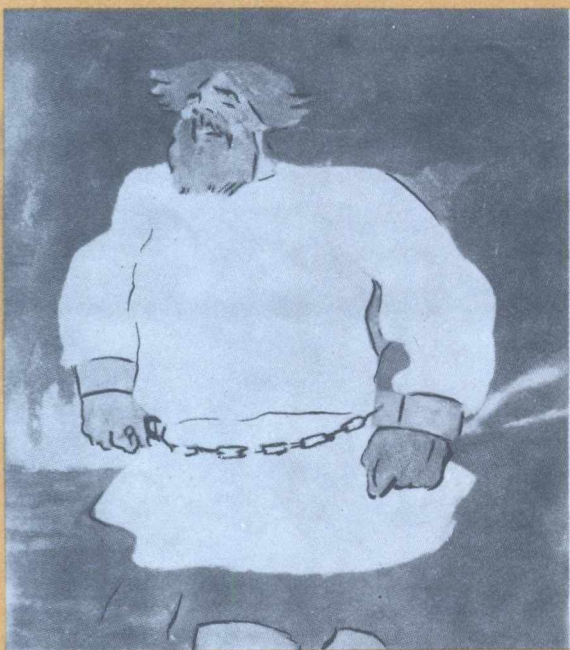
(I. Iser — „Facla” — 1912)

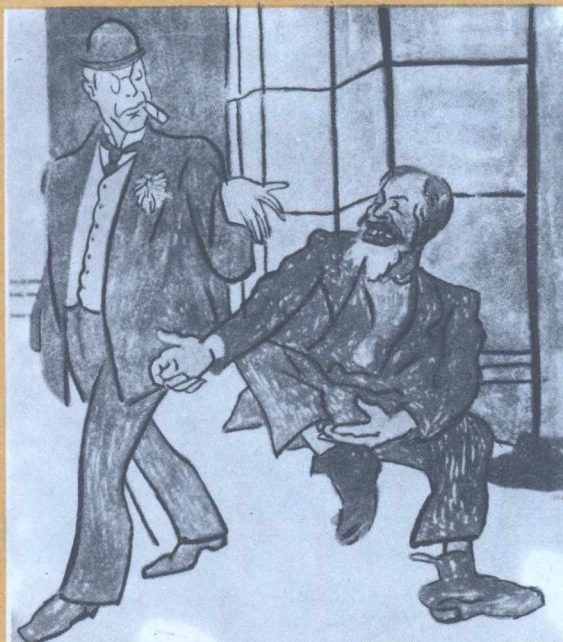
I S E R de I. ROSS — 1931

80 DE ANI DE LA
NAȘTEREA LUI
IOSIF ISER
(1881 — 1958)

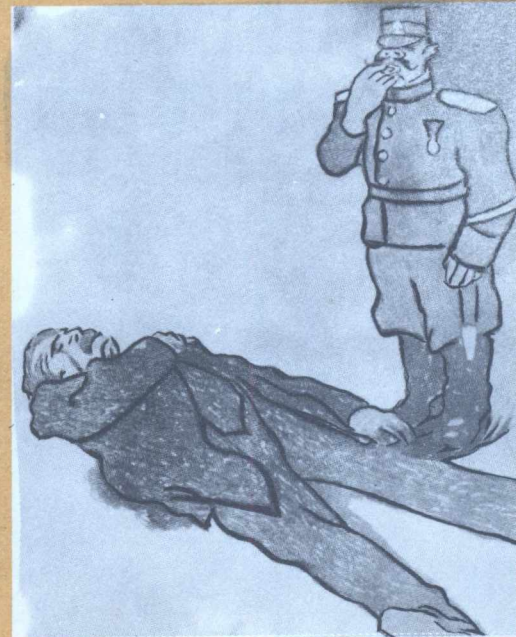
Reproducem câteva din lucrările de grafică militantă
ale artistului

LIBERTÉ,

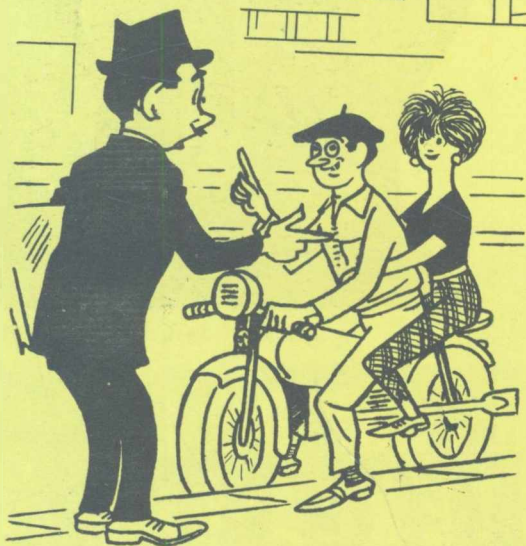
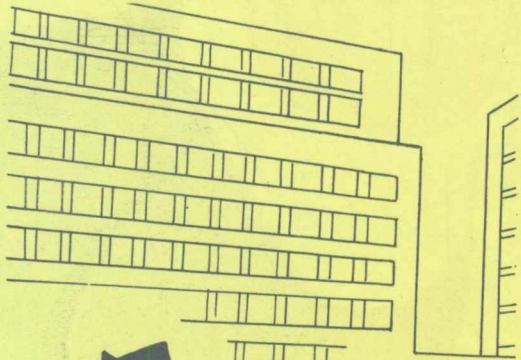
ÉGALITÉ,

FRATERNITÉ

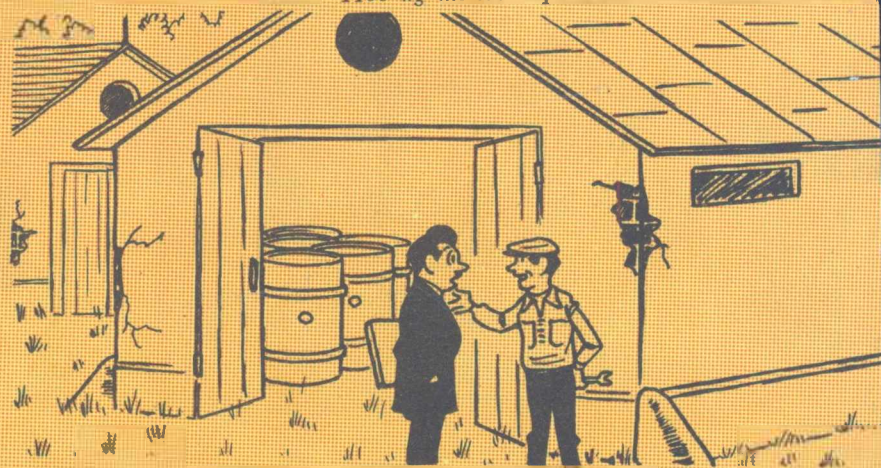
(Iser 1905—1906)

Referențiu tehnic Constantinescu Dumitru, de la S.M.T. Eliza-Stoenești, raionul Urziceni, în loc să activeze brigada nr. 7 care lucrează la G.A.C. „30 Decembrie” din com. Dridu, a plecat cu motocicletă prin București și Alexandria întocmind apoi un raport fals cu privire la situația existentă pe teren.

— Halal! Tot pe drumuri: ieri la Alexandria, azi la București!
— Ce să fac, nu-mi place să se spună că lucrez din birou.

Răducanu Ștefan, șeful brigăzii I-a de tractoriști S.M.T. Urziceni, a economisit 1100 kg motorină pe trim. I 1961

— Toată cantitatea asta economisită într-un singur trimestru?
— Nu-ți cunoașteți pe tov. Răducanu! El când pornește la treabă, nu arde „gaz”

La secția Bora, aparținând de G.A.S. Slobozia, o suprafață de 25 ha a fost însămânțată de două ori, din cauza unei greșeli a șefului secției, inginerul agronom Popa Ioan

— Pe unii îl evidențiază când termină semănăturile la timp...
— Și pe noi ne critică pentru că le-am terminat de două ori...

S.M.T. Andrașești, raionul Slobozia, nu trimite la timp brigăzilor carburanți și piese de schimb. Din această cauză zilnic stau inactice câte 3-4 tractoare.

— Avem nevoie de ceva piese!
— Mie îmi spui?! Îmi crapă buza după un nebun!

Desene
FRED C

GRA

Ce ic

Sînt unii cetățeni care manifestă lipsă de interes pentru cartierul sau strada pe care locuiesc

— Însăși prezența mea e suficientă pentru înfrumusețarea cartierului...

Desen de SBIERA

Din Constanța

În Constanța există un trust de construcții edilitare și hidrotehnice cărui localnicii îi spun „T.E.C.H.”, reușind în acest fel să scurteze cu câteva secunde durata de pronunțare a denumirii acestei întreprinderi. „T.E.C.H.”-ul se ocupă cu lucrări de canalizare atât în orașul Constanța cit și în celelalte orașe ale regiunii canalizând oriunde se simte nevoia.

Un lucru ciudat însă: în Constanța, precum și în Medgidia, T.E.C.H.-ul s-a pornit să canalizeze o serie de străzi după ce acestea au fost reparate. Astfel, străzile respective s-au ales cu canalizarea, dar s-au ales și cu desfundare, întrucît se știe că un tub de canalizare, sau chiar mai multe, nu pot fi așezate sub stradă, adică în pămînt, dacă nu dai mai întîi strada la o parte.

Văzînd cetățenii că datorită felului în care T.E.C.H.-ul își planifică lucrările, străzile se transformă subit în șanțuri de diferite dimensiuni, și-au pus întrebarea — de altfel foarte firească — de ce nu se planifică lucrările de canalizare înainte de repararea străzilor, și de ce tocmai după aceea.

Aceeași întrebare ne-o punem și noi, întrucît n-am mai întîlnit un trust care, avînd ca sarcină să execute numai canalizări, execută și stricăciuni.

Din Năvodari

La Uzina de superfosfați și acid sulfuric sînt mai multe sectoare printre care, bineînțeles, și sectorul 1. Acest sector are o baie pentru muncitori, iar această baie are un boiler. Va să zică, muncitorii au baie, baia are boiler, dar boilerul nu are ce-i trebuie. N-are capacitate. Adică are, dar e prea mică. Și din această cauză nu poate să livreze pe țevile dușurilor suficientă apă caldă. În schimb, livrează orice cantitate de apă rece care, nefiînd caldă, în loc să producă plăcere, produce sciatică.

De aceea, boilerul de apă caldă de la baia sectorului 1 ar trebui păstrat numai pentru apă rece, iar pentru apă caldă ar fi bine să se instaleze un boiler mai... capabil.

Și atunci toți acei care vor face baie cu apă caldă o să mulțumească călduros administrației.

Tot din Năvodari

Cînd s-a construit Uzina de superfosfați și acid sulfuric, s-a construit odată cu ea și o conductă de aburi. Și pentru că s-a construit o conductă unică, se întîmplă cam așa: cînd procesul de producție nu are nevoie de căldură, rămîn neîncălzite birourile, iar cînd e nevoie de căldură într-un singur sector, se încălzește automat întreaga uzină. Din această cauză, cînd în sectoarele de producție căldura e necesară, în birouri, cantină sau vestiare, chiar dacă temperatura oferită de natură este de nu știi cîte grade plus, pe caloriferele aflate în aceste încăperi nu poți pune mina de fierbinți ce sînt.

Așadar, aburul care circulă prin această conductă unică, nimereste ori pe unde nu-i nevoie, ori pe unde a fost nevoie și nu mai este. Păcat că nu nimereste numai unde se potrivește.

Există deci la această uzină o pierdere de căldură atât de mare, încît avem motiv să ne amestecăm: ne fierbe oala!

Tocmai din Țigănești

G.A.S.-ul Țigănești (raionul Tecuci) este o gospodărie mare, frumoasă și plină de perspective.

Singurii care n-au remarcat aceste importante și foarte vizibile amănunte au fost: tov. Hurjui Ioan, directorul gospodăriei, și tov. Brutaru Fane, inginerul ei șef. Doar așa se explică de ce în loc să se intereseze de bunul mers al gospodăriei nu s-au interesat de nimic. Și pentru că atât unul cit și celălalt nu s-au prăpădit cituși de puțin cu munca de îndrumare și coordonare, s-au prăpădit în schimb nenumărați reprezentanți de seamă ai rasei „York” și „Mangalița”, care dacă ar mai fi trăit ar fi ajuns cu timpul niște delicioase preparate de carne în suc propriu, în sos de vin, în pachete și... în sacoșe.

În urma acestor pierderi, directorul nu mai e director, iar inginerul-șef nu mai e șef, ceea ce însă nu mai constituie nici o pagubă.

DAN MANOLESCU

FRIGIDERUL BUCLUCAȘ

Întreprinderea „A. Gabor”
Din orașul Odorhei,
Renunită-n frigidere,
Specialitatea ei,
A livrat cooperativei
„Fintinele”-un exemplar
Care de atunci, din august,
N-a „mers” un minut măcar.

Sesizat de asta „Gabor”
Îi răspunse momentan
Că de vină-i compresorul
„Tehnofrig”-ului clujan...
Și îndată „Tehnofrigul”,
Seroiabil și dibaci,
A trimis urgent cu trenul
Un tehnician: Takacs.

Takacs, demontîndu-l grabnic,
A găsit imediat
Că-i perfect, dar are o bubă:
Este încăpățînat.
Pune-i gheață, pune-i prișniț,
Pune-i șaibe și speteze,
În zadar, că frigiderul
Nu vrea să funcționeze.

I-a fixat și compresorul,
I-a suflat în tub, solemn,
I-a cîntat din nai, degeaba,
Frigiderul stă de lemn.
Taie-l, spînzură-l, sucește-l,
Fă-l piftie, zob, sau iască
Frigiderul are toane:
Stă și nu vrea să pornească.

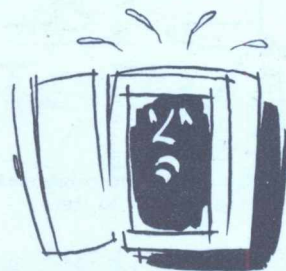
De atunci, de astă-toamnă,
De prin august, din mijloc,
Frigiderul cu pricina
N-a funcționat de loc,
Însă Takacs, om cu școală,
Iute-și amînti spontan
Că-i nevoie să-i trimeată
Și un electrician.

După altă săptămînă
Alt buclur s-a petrecut:
A venit electricianul,
Takacs însă a dispărut.
Caută-l, telefonază,
Nimeni nu spune-un cuvînt:
Takacs nu e nicăierea,
A intrat parcă-n pămînt.

De atunci stă motorul,
Stă și plînge compresorul,
„Tehnofrigul” stă și el,
„Gabor A.” face la fel...
Toți au fața liniștită,
Însă nimeni nu se-agită,
Nimeni n-a aflat misterul:
Ce mai e cu frigiderul?

Se-mplinește aproape anul,
Frigiderul e uitat,
Deși nu funcționează,
Totuși, uite c-a-nghetat...
D-ai-am scris aceste versuri,
S-ajutăm interesații,
Poate că în vara aceasta
Se dezgheață... vinovații.

ION PRIBEAGU

VAN GOGHI... pe Bărăgan

Încă din clasele primare am îndrăgit pictura. Aveam talent, deși când desenam scriam dedesubt: vacă, casă, mașină etc. Cu vârsta însă m-am dezvoltat, încît desenam ușor orice, fără specificație dedesubt și fără grija că o vacă desenată de mine putea fi confundată cu Azorică. În fond, amîndoi sînt patruzezi, iar deosebirea constă doar că vaca dă lapte, iar Azorică latră, lucru foarte greu de redat plastic.

Așa se face că astăzi sînt un pictor amator pasionat, fapt pentru care sînt deseori solicitat la gazeta de perete a Ministerului Agriculturii, unde lucrez, ca referent tehnic.

Zilele trecute, maestrul Penel îmi spuse: „Tinare, du-te la țară! Acolo e natură, viață, mișcare și culoare”. Și cînd maestrul spune ceva, așa trebuie să fie.

Deci, m-am înarmat pînă-n dinți cu pensulă, șevalet, paletă, culori, ochelari de soare și basc model plăcintă cu mere și-am pornit la atacul peisajului rural. Doream să fac o compoziție: „Cîntul primăverii”. Fondul, cîmpia nesfîrșită, în prim plan cîteva tractoare, un cer de mai imens și optimist și sus de tot ciocirliile.

Am pornit în zori și cînd soarele de 24 carate era de vreo trei sulite pe cer (adică pe la 9 și zece) m-am oprit pe o cîmpie verde și infinită. În prim plan tractoarele. Huruind, descriau linii paralele pe cîmpie, pierzîndu-se în fund, la orizont, și revenind spre locul unde, înșirîndu-mi prăvălia, mă apucasem de treabă.

Tocmai pictasem 10% din fond și voiam să atac subiectul central, adică un tractor ce lucra în zona mea, cînd îl văd că pufăie și mecanicul sare jos.

— Ce faci, tovarășe? zic fugind spre el. Barem dacă-l opreai mai spre locul meu.

— Dar ce, l-am oprit eu? S-a oprit singur! mă lămuri.

— Stai, zic, unde fugi. Urcă sus, la volan, că vreau să te pictez.

— Ce pictură, nene? Fug după motorină, că avem plan și depozitul e hăt peste deal.

— Dar cînd te-ntorci, îmi pozezi? mai încerc eu.

— N-avem timp de asta, tovarășe. Noi trebuie să folosim întreaga capacitate a tractoarelor.

— Păi văd c-ai folosit numai capacitatea rezervorului.

— Deh, oftă omul, dac-am avea combustibilul lîngă noi! Dar pictați-l mai bine pe Ilie.

Mi-am înșfăcat șevaletul și-am pornit spre partea unde lucra tractorul lui Ilie, desemnat cu degetul de colegul său. Dar abia m-am instalat și văd că Ilie, înjurînd, oprește tractorul, sare jos și începe să șurubărească la motor.

— Nea Ilie, zic, te rog mai stai 10 minute sus, că vreau să te pictez.

— Fugi, nene, cu pictura, că eu fug la depozit după lubrifianț. Pictează-l pe Grigore! zise și mi-l arată cu degetul.

În cinci minute, eram cu tot utilajul de pictură pe zona de lucru a lui Grigore. Înmoi

pensula în culoare, și... gata. Dau fuga la Grigore:

— De ce ai oprit, omule, tocmai acum?

— Fierbe, făcu calm acesta.

— De unde știi? mă mir, simțînd că fierb de necez.

— Nu-i apă!

— Nici n-am nevoie. Lucrez cu ulei.

— Nu dumneata. Radiatorul. Ai o cheie de 14?

— N-am. Am o pensulă de 12.

— Tovarășe, îți arde de bancuri și noi stăm cu treaba în loc!

— Stai, unde fugi?

— În sat, după apă și scule. Credeam că te-a trimis S.M.T.-ul, cu ce ne trebuie.

După ce m-am miș calmat, mi-am strîns atelierul și am ochit un tractor ce duduia pe o coastă de deal. Era ultima speranță să-mi termin capodopera.

Dar nici n-apuc să-mi așez șevaletul, că tractoristul sare jos și vine întins la mine:

— Ascultă, neică, i-ai terminat pe toți și-ai venit la mine, hai?

— Cum să-i termin, că nici nu i-am început?

— Lasă, zice, n-am văzut eu? Dumneata porți ghinion. Cum te-apropii de-un tractor, stă!

— Tovarășe... încerc eu. Vreau să pictez.

— Ce să pictezi, nene? Tocmai acum, cînd nu trebuie să pierdem un minut?

— Și ce-s eu de vină că n-aveți ce vă trebuie la locul de muncă?

— Asta nu știu. Întrebă S.M.T.-ul nostru! Că un S.M.T. ca ăsta nu mai găsești în tot Bărăganul!...

Și nu numai că l-am întrebat, dar l-am și pictat. A ieșit ceva tare, aqua forte! În loc de cîmpie, mi-a pozat directorul, că era tot galben... de necez. Și l-am pictat ușor, că el cînd a aflat că sînt și de la minister... a rămas... tabloul!

ALEX. LĂPUȘNEANU

PĂRERI DESPRE EPIGRAMĂ

Un epigramist: Epigrama e cea mai înaltă și dificilă formă de artă.

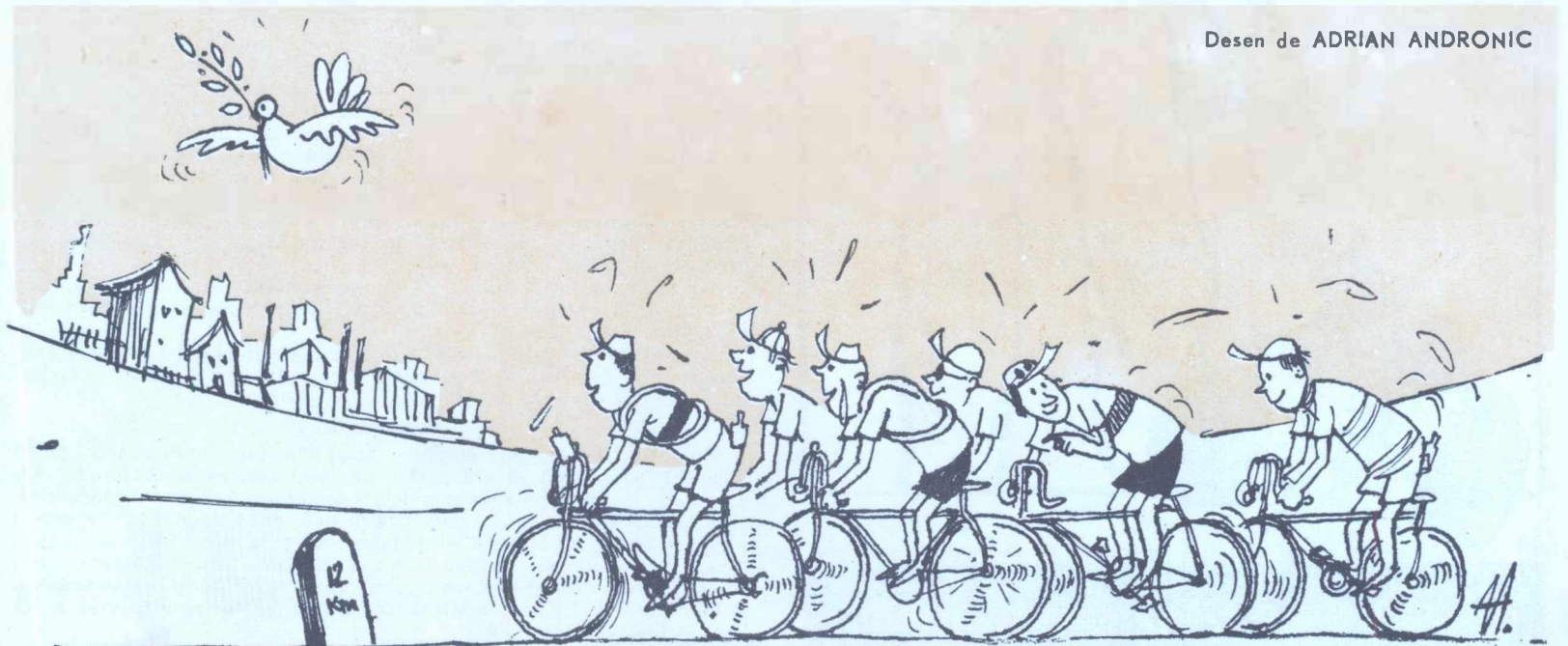
Un epigramist începător: Epigrama e un lucru ușor de făcut, dar greu de publicat.

Un astronom: Epigrama e un meteor care strălucește o clipă și se dezintegrează.

Un medic: Epigrama e o injecție cu sau fără risc de accidente.

Un frizer: Epigrama e un fel de bacșiș al satirei.

FLORIN CARAGEA

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Cum s-au antrenat participanții pentru cursa păcii

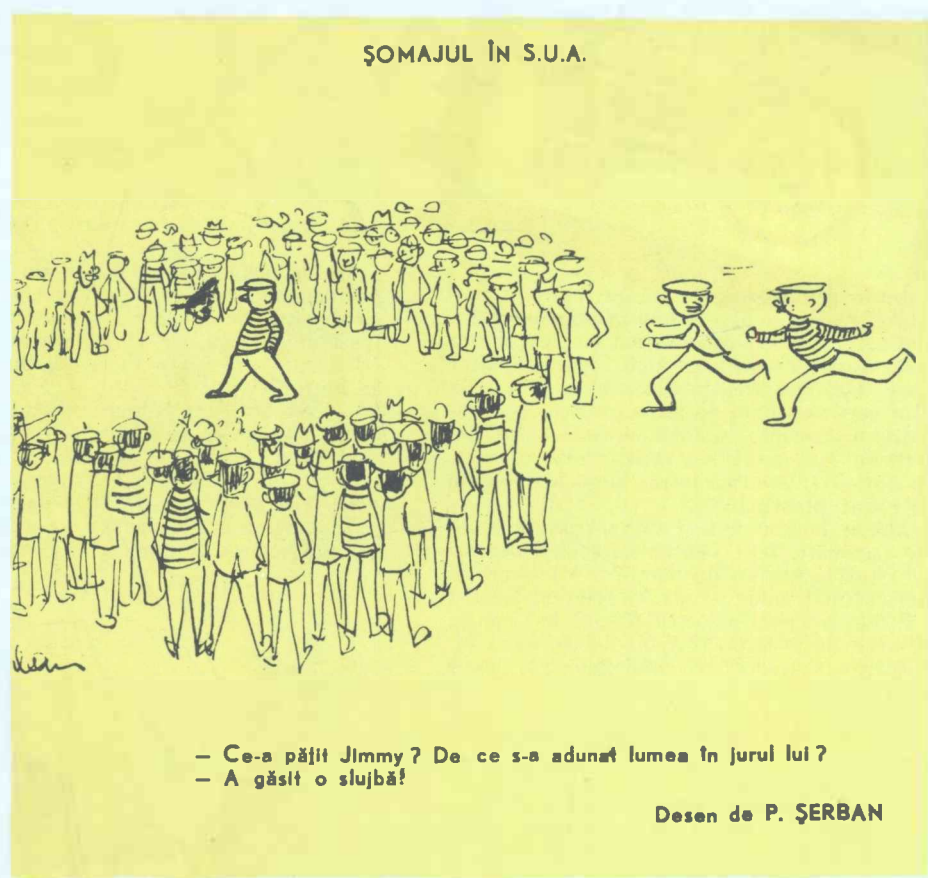
ȘTIRI ULTRASCURTE

Cu prilejul sosirii noului ambasador american la Teheran, șahul a făcut remanieri în guvern, numind miniștri proamericani. De unde se vede că, în țara șahului, suveranitatea e făcută... mat!

Willy Brandt, viitor candidat la postul de președinte al Germaniei Federale, a făcut recent declarații la radio, în legătură cu viitorul său program, în cazul cind va fi propus și ales. Iar declarațiile nu le-a făcut la un post de radio vest-german. Le-a făcut la un post de radio... american. În legătură cu aceasta, unii sint de părere că poate era mai bine dacă ar fi vorbit în fața alegătorilor săi. Dar Willy e convins că, dimpotrivă, vorbind la

postul american, el a vorbit chiar în fața alegătorilor viitorului președinte al R.F.G. Există motive de îndoială?

Speriate de mișcările popoarelor în colonii, autoritățile portugheze emit tot felul de legi drastice. Așa, în Mozambic, locuitorii nu mai au dreptul să se deplaseze nici măcar provizoriu fără aprobarea personală a administratorului din districtul respectiv. Autoritățile pretind că numai așa se poate asigura liniștea în țară. Unii pretind însă că liniștea se poate asigura și fără viza administratorului. Pentru asta, nici nu e nevoie să nu se deplaseze locuitorii. E suficient să se deplaseze administratorul. Și nu provizoriu. Definitiv.

- Ce-a păjit Jimmy? De ce s-a adunat lumea în jurul lui?
- A găsit o slujbă!

Desen de P. ȘERBAN

Ridicându-se cu hotărîre în apărarea republicii sub lozincă „Fascismul nu va trece!” prin mitinguri de masă, greve și demonstrații, poporul francez a zădărnicit aventura ultracolonialistilor.

ULTRACOLONIALIȘTII: — N-am avut la ei nici o... „trecere”...
Desen de A. POCH

PE FAȚĂ, DESPRE MODUL LOR DE VIAȚĂ

„Drepturi egale” în Rodezia de Sud

Legile Rodeziei de Sud garantează drepturi egale pentru toată lumea. De exemplu, oricine poate să manifesteze pe stradă, dacă are chef. Deunăzi, au avut chef să manifesteze 30.000 cetățeni. Și au manifestat. În această zi poliția a avut chef să folosească bombe lacrimogene împotriva manifestanților. Și le-a folosit. Poliția are acest drept. În principiu și cetățenii au acest drept. Dar n-au bombe. Pe urmă, poliția a avut chef să opereze câteva arestări în rîndul populației bășinașe. În rîndul colonialiștilor, poliția n-a avut chef să opereze nici o arestare. Cum o să aibă poliția chef să opereze arestări în rîndul celor care o plătesc?

Festivalul jazului

La festivalul jazului care va avea loc anul acesta la Banlieu (Anglia), a fost invitată oficial și... poliția, care a primit instrucțiuni să invite la secție pe cei a căror comportare muzicală prezintă pericol pentru viața celorlalți, dat fiind că la festivalul de anul trecut s-au înregistrat cazuri mortale. În legătură cu aceasta, unii comentatori își exprimă teama că pînă la urmă întregul festival ar putea să ajungă să se mute la poliție, ceea ce n-ar fi tocmai nimerit. Și au dreptate: mult mai nimerit ar fi la... balamuc!

Filantropie

Într-un acces de filantropie, guvernului Statelor Unite i-a venit deunăzi ideea să acorde ajutor dezinteresat, — botezat pompos „Alimente în slujba păcii” — țărilor din America Latină. Ce le-a venit să trimită altora alimente? Această întrebare a preocupat nu fără rezultat ziarul chilian „Ultima Hora”. Guvernul Statelor Unite — observă ziarul — a ales bine cui să trimită „alimentele sale”: acelor state pe care ar vrea să le lege în complotul împotriva Cubei. Așa că ar fi mai nimerit să le fi spus de-a dreptul „Alimente în slujba complotului”. Și nu se îndoiește nimeni că, după cîteva tranșe, printre cutiile de alimente se pot ușor strecura ici, colo, ba o conservă cu cartușe umplute, ba un pilaf cu praf de pușcă, ba niște mitraliere afumate garni, ba un escalop de tun antiaerian, și alte asemenea produse de larg consum american.

Agenciile de presă anunță că numeroase state din America Latină au respins „Alimentele în slujba păcii”. De ce le-au respins? Probabil, în slujba păcii!

În ce privește „alimentele” sub formă de gloanțe pe care guvernul american a încercat să le trimită Cubei, ele au ajuns în mlaștini împreună cu cei care au încercat să le „livreze”.

Meci amical

Subunitățile vest-germane care fac aplicații de luptă la Mourmelon (Franța) au hotărît să organizeze un meci amical de fotbal pe stadionul din localitate. Cu acest prilej, se semnalează că, în ziua meciului, au fost marcate mai multe goluri în poartă, dar cele mai multe goluri s-au remarcat în tribune și peluze, unde la această emoționantă manifestare sportivă a luat parte o mulțime uriașă compusă din 10 spectatori, despre care se zice că unii erau soldați vest-germani, îmbrăcați civil. Nu se semnalează dacă printre cei zece spectatori au fost incluși și plasatorii.

Încă o dovadă a simpatiei cu care populația franceză primește exercițiile de luptă ale „prietenilor” ei, revanșarzi.

Mîinile și picioarele Americii

sau
misiunea apostolică și filantropică a „corpului pașnic“

O nouă asociație de asceti, un fel de club apostolic, a fost de curînd instituită în Statele Unite ale Americii, sub firma nou-nouță de „corpul pașnic“. Misiunea membrilor acestui „corp“ este nici mai mult nici mai puțin decît abnegația. Datoria lor este să urce de urgență în avioane, torpiloare, elicoptere, submarine și alte mijloace de comunicație și să pătrundă incognito în țările slab dezvoltate ale lumii, sub formă de negustori simpatici, parașutiști joviali, preoți fericiți, artiști zglobii, călugărițe caste și alte personalități apostolice, capabile să propovăduiască în lumea puțin dezvoltată binefacerile mult dezvoltate ale civilizației dolarului. Ascultînd cu gura căscată predica prea-sfîntului parașutist, cetățeanul „puțin dezvoltat“, ținut mereu din scurt de gloanțele americane trase de mîini belgiene, franceze sau portugheze, trebuie să se convingă pe loc de intențiile pașnice ale bunului lor prieten și protector din țara zgîrie-norilor.

Sarcina nu-i de loc ușoară, iar membrii asociației trebuie să facă pe dracu-n patru ca să cîștige simpatia băștinașilor pentru americani. În acest scop, organizatorii asociației recomandă membrilor ei o viață de ascet. Nu tu petreceri, nu tu ghiftuială, nu tu femei. Moderație și modestie. Să-și zică băștinașii:

— Ce oameni simpatici și cumsecade americani ăștia! Măcar de-ar veni mai mulți pe capul nostru!

Și să li se facă milă de pricăjitul american modest. În momentul cînd sentimentul milei și al simpatiei au izbucnit, civilizația băștinașului înapoiat e ca și salvată. Un singur semnal al „corpului pașnic“ și, ca dintr-un corn al abundenței, va începe să curgă belșugul civilizației al filmelor cu gangsteri, al cărților de groază, al tablourilor cubiste și nu trebuie mult ca și colibele de bambus ale indigenilor să se umple cu binefacerile sculpturilor abstracte. Odată declanșată simpatia indigenilor, liberul comerț al dolarului va începe în toată splendoarea lui, țările puțin dezvoltate permițînd mărinoșilor yankei să extragă cu abnegație bogățiile subsolului lor indigen, în schimbul cărora ajutorul american le va livra cu totul dezinteresat cantități industriale de produse civilizate ca: gumă de mestecat, rujuri, soluții de șampon, plombagină etc.

Spunea deunăzi un comentator că „corpul pașnic“ trebuie să ajungă un fel de „mîinile și picioarele Americii în țările îndepărtate“. În ce privește mîinile, nu ne îndoim că America știe să ajungă pînă în țările îndepărtate: ne-am convins că are mîna lungă. În ce privește picioarele, nu știm în ce măsură popoarele slab dezvoltate simt absolută nevoie să simtă în mijlocul lor picioarele americane. Unii pretind că, dimpotrivă, ar fi bucuroase să le dea ele cîte un picior yankeilor — indiferent de corpul, clubul sau compania din care fac parte!

P. LUDMILA

DIN LUMEA LOR

Pe zidurile orașului vest-german Duisburg, elemente naziste au scris slogane hitleriste.

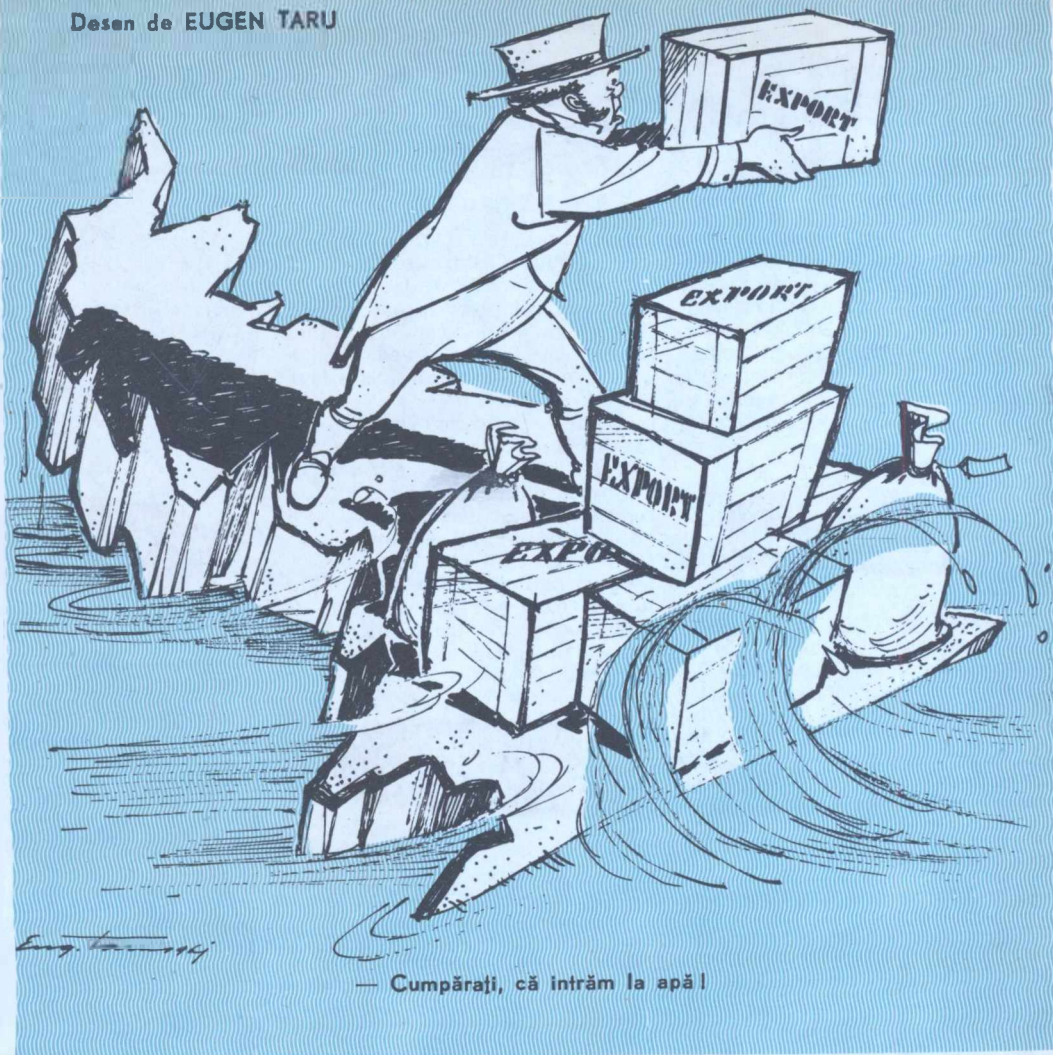
*Cu sloganele, se știe,
Cum e treaba la adică:
Vechiul hitlerist le scrie,
Iar guvernul le aplică.*

În vederea obținerii de noi fonduri pentru înarmare, Bonn-ul introduce diverse impozite care duc la pauperizarea cetățenilor.

*Impozitele noi, firește,
Un lucru-amarnic ilustrează:
Cînd Wehrmachtul se întărește
Poporul se anemiează.*

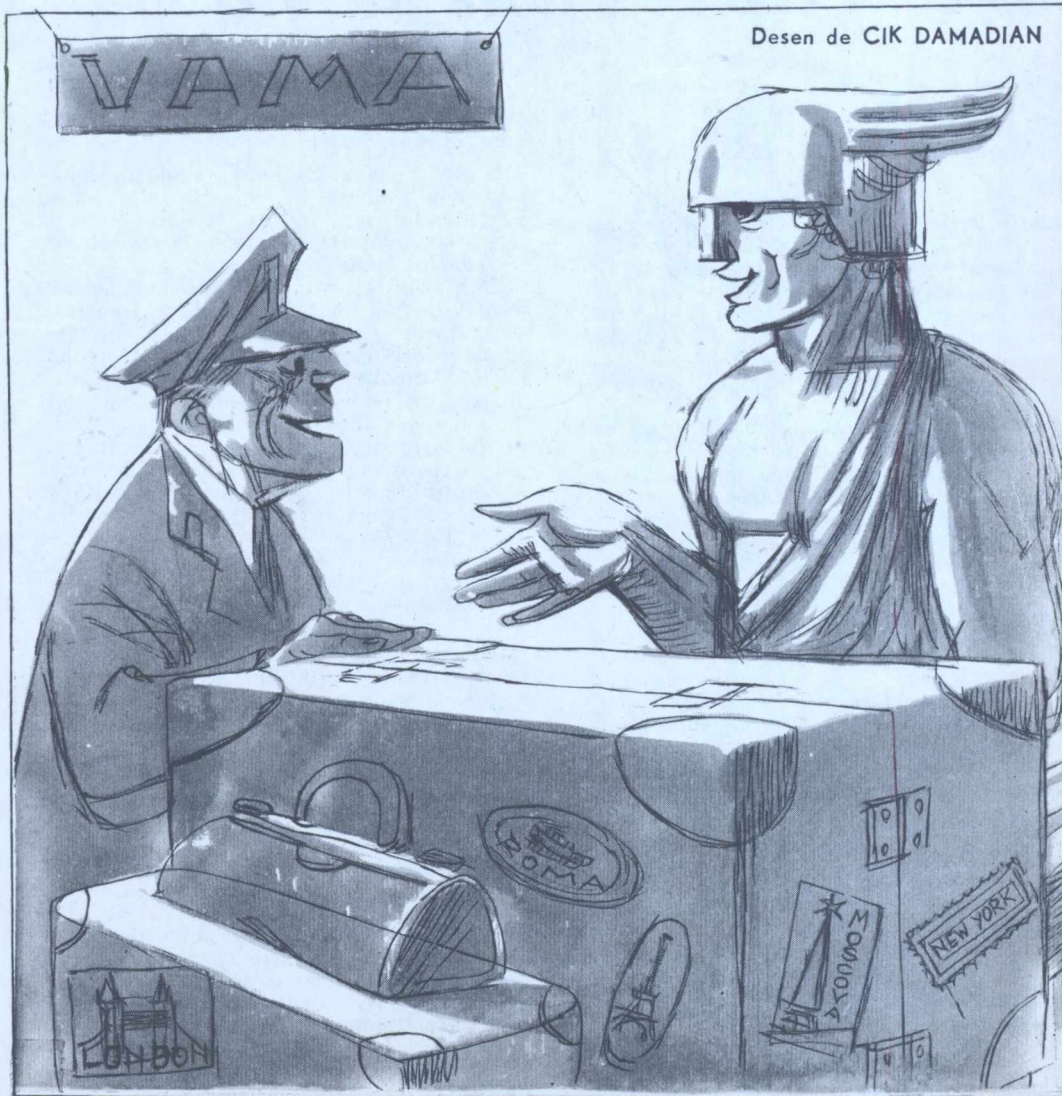
V. D. POPA

Desen de EUGEN TARU

DIN CODUL COEXISTENȚEI PAȘNICE

Desen de CIK DAMADIAN

VAMEȘUL: — Aveți ceva de declarat?

MERCUR (zeul comerțului): — Da! Încredere și prietenie!

DRAGĂ URZICO

URZICUȚO,

Zilele trecute am cumpărat dintr-o „Alimentară” o punguliță capsată pe care scria citeț: „CACAO” -I.C.R.A. — București, nr. control 90 — N.I. 1.53. După ce m-am înapoiat acasă, am desfăcut punga și înăuntru în loc să gădesc 50 g cacao am găsit 50 g foi de dafin și scoarță care, după cum se știe, nu-i cacao.

Ar trebui ca I.C.R.A. București să lucreze mai atent, deoarece eu cumpărasem punga cu cacao eu intenția să pregătesc o tortă, dar când am dat cu ochii de foile de dafin am fost nevoită să-mi schimb intenția și am pregătit o iahnie. O iahnie care cu asemenea foi și nu cu cacao capătă un gust ales de fasole, și nu de ciocolată.

Așa că în loc să măninc tortă cu glazură din cremă de cacao a trebuit să măninc fasole cu glazură din foi de dafin.

Nicoară Miorica
str. 13 Septembrie 123
București

URZICO,

Căminul cultural din satul Nandra (raionul Luduș) are și activitate, are și radio. Există însă un mic amănunt: activitatea căminului se vede, pe când radioul căminului nu se vede. Nu se vede, pentru că nu se află la cămin. Se află la direcția școlii, unde se vede bine că-i defect, deoarece oricât i-ai suci butoanele nu se aude nici un sunet.

Cred că acest radio ar trebui dat cât mai grabnic la reparat și apoi să fie restituit tot atât de grabnic căminului respectiv în incinta căruia îi șade mai bine când funcționează decât în incinta cancelariei când nu funcționează. Și chiar dacă ar funcționa în incinta școlii, tot nu i-ar sta bine, deoarece e al căminului și nu al școlii.

De aceea, eu cred că e mai potrivit ca acest aparat să meargă înapoi la cămin decât să stea înaintea cancelariei.

Huciu Nicolae
Comuna Cecălăca
Raionul Luduș

URZICO DRAGĂ,

Școala de 7 ani din comuna Pietroșița (reg. Ploiești) are un internat și o cantină. La această cantină ia masa și tov. Stancu Gh., secretarul sfatului popular din localitate. Dar deși mănincă cu foarte mare poftă și regularitate, nu plătește niciodată. Dumnealui consideră probabil că e o mare cinste pentru

cantina respectivă să-l aibă abonat pe gratis la două feluri și desert.

Și azi așa, mâine la fel, poimîine tot așa, a consumat tov. Stancu 74 mese contra mulțumiri și nu contra cost.

Pentru acest motiv, responsabilul cantinei nu-i spune tovarășului Stancu „mai poftiți”. Îi spune „mai plătiți”.

Acum poate o să poftească să plătească!!

Neacșu D. Marin
com. Pietroșița
Raionul Cîmpina

DRAGĂ URZICO,

Un cunoscut de al meu, pe nume Seulean Petre, domiciliat în Tirnăveni, str. Ecaterina Varga nr. 47, are în curte o fîntină care necesită o dezinfectare. Și atunci, sus-numitul s-a adresat tov. Tosciuc Dumitru, ofițier sanitar în sarcina căruia revenea această treabă.

Tov. Tosciuc a luat notă, a memorat-o și apoi a uitat-o. Așa că fîntina în cauză a rămas nedezinfectată, tov. Seulean a rămas nemulțumit, iar tov. Tosciuc, nepăsător.

Te rog, spune Sanepid-ului să-i atragă atenția tov. Tosciuc, care-i ofițier sanitar, ca în viitor să

intervină imediat când e vorba de o fîntină în care în loc să fie apă curată e... boală curată!...

Hasasiu Ion
str. N. Bălcescu, Bloc 11
ap. 14 — Tirnăveni

De fapt cum a fost?

O autosalvare a plecat într-o zi de la spitalul din Slobozia spre București. Ea transporta pe tovarășa Ionescu Agripina și pe fiica ei, în vîrstă de aproape doi anișori, Ionescu Bianca, ambele intoxicate.

Tovarășul Ionescu V., soțul și respectiv tatăl celor două bolnave, a cerut să fie luat în autosalvare ca însoțitor. Dar a fost refuzat. I s-au arătat încă patru persoane care se aflau în mașină și deci nu mai era loc. Tovarășul Ionescu spune că din cele patru persoane numai o persoană era bolnavă, iar celelalte trei erau persoane sănătoase. Totuși mașina a plecat. Și Ionescu a rămas... sănătos.

Mai departe, tovarășul Ionescu arată că numai soția dumisale a fost lăsată la spitalul Colentina. Iar copilul a fost dus la o rudă, deși la rude nu se internează intoxicații. Dar Secțiunea de sănătate și prevederi sociale a Sfatului popular regional București, sesizată de noi, ne răspunde că Ionescu Bianca a fost dusă la o rudă în urma cererii mamei sale. Și, ne mai spune secțiunea că tovarășul Ionescu nu putea fi luat în mașină deoarece se aflau acolo șase bolnavi, așa că el n-avea loc. Și mai arată secțiunea că printre bolnavi se afla Ionescu Agripina, intoxicată, și Ionescu Bianca, copilul ei, ca însoțitor sănătos. Dacă nu ești intoxicat, nu se poate să nu-ți pui întrebarea, cum poate fi însoțitor un copil care n-a împlinit încă doi ani, și care are el încă nevoie de însoțitor când mănincă, sau când se culcă sau când se plimbă. Și dacă ești sănătos, te întrebi cum poate să răspundă Secțiunea de sănătate că Bianca era însoțitor sănătos, cînd și ea a fost luată tot intoxicată de la spitalul din Slobozia. Copilul de altfel a și fost internat la Colentina după 9 ore, adică după ce a sosit tatăl cu trenul. Care va să zică pînă acum avem de-a face cu un copil, să fie sănătos, dar care era intoxicat și apare ca sănătos, și care copil, deși abia a învățat să spună „mamă”, e însoțitor pe autosalvare.

Și tatăl ne asigură totuși că Bianca nu e

un copil chiar atât de precoce. E un copil intoxicat. Ne-am adresat din nou Sfatului popular al regiunii București. Și ne-a răspuns Biroul pentru rezolvarea sesizărilor.

Cităm: „... cu autosalvarea s-au transportat numai bolnavi, cu excepția șoferului și a medicului care a fost însoțitor, medic care a lăsat doi dintre bolnavi la policlinica regională pentru control”.

Care va să zică apare deodată un medic însoțitor. N-a mai fost Bianca însoțitor sănătos cum ne-a scris Secțiunea de sănătate și prevederi sociale, ci uite că a fost un medic. Atunci e bine, nu? Că oricum, medicul se pricepe mai bine decât Bianca. Și ne mai spune Biroul pentru rezolvarea sesizărilor: „Intrucît în autosalvare încăp numai 6 persoane și erau 5 persoane plus însoțitorul (medic), tovarășul Ionescu nu a mai putut fi luat ca însoțitor”. E clar? E. Just? Just! Se mai pune o problemă: de ce copilul bolnav a fost lăsat la o rudă, în urma cererii mamei, și nu a fost internat și el odată cu mama?

Dar Biroul de sesizări ne lămurește: „Pentru faptul că șoferul salvării nu a transportat pe copilul numitului Ionescu la spital ci în urma insistenței mamei sale, care era în Salvare, l-a lăsat la o rudă a lor, s-au dat dispoziții Secțiunii de sănătate și prevederi sociale a raionului să-l sancționeze cu mustrare scrisă”.

Ați văzut? Pe șofer. El era de vină. A fost acolo un medic, însoțitor, care trebuia să lase copilul la spital și e sancționat șoferul. Păi medicul ce treabă a avut în mașină? El era însoțitor de bolnavi sau însoțitor de șofer? Urmează mai multe întrebări: Șoferul e sancționat pentru că a dus copilul la o rudă, sau pentru persoanele sănătoase luate ca bolnave? Medic a fost sau n-a fost? Dacă a fost, cum de n-a știut Secțiunea de sănătate și ne-a indicat-o pe Bianca? Dacă n-a fost, de ce scrie Biroul de sesizări că a fost? Și dacă a fost medic însoțitor, de ce e sancționat șoferul?

Ce se întîmplă, tovarăși, cu răspunsurile

astea intoxicate după care trebuie să chemi salvarea? A fost, n-a fost, l-a luat, nu l-a luat, copil, medic, însoțitor sănătos, însoțitor intoxicat, șofer sancționat! Noi întrebăm de autosalvare și cineva încearcă să ne ducă cu autopreșul. Dar noi ținem ca în toată intoxicația asta să se facă sănătate. De aceea ne-am luat prezentele prevederi.

SORIN RĂȘCANU

AȘTEPTARE...

Autobuzele I.R.T.A., care fac curse între Găești și Cobia, întirzie cu regularitate, din care pricină pasagerii pierd aproape întotdeauna legătura cu trenul de ora 18 pentru București

De cînd aștept lîngă șosea
S-a scurs aproape-un ceas,
Și tot privind în calea ta
Mă-ntreb, unde-ai rămas?

Am pus urechea pe șosea
La fel ca un arab,
Sau ca Raira, ce-asculta
De vine El-Zorab.

De peste riu, s-aude vag
O moară din Găești,
Ș-un fluierat ce-mi este drag
De tren, spre București.

El a plecat și eu aștept
Privind în calea ta,
Cam de la patru fără-un sfert
La șase și ceva.

De bănuiam așq noroc
Că iarăși ne-ai uitat,
Luam de-acasă un cojoc
Și-un așternut de pat.

AUREL MĂDĂRJAC

Ședința cu părinții

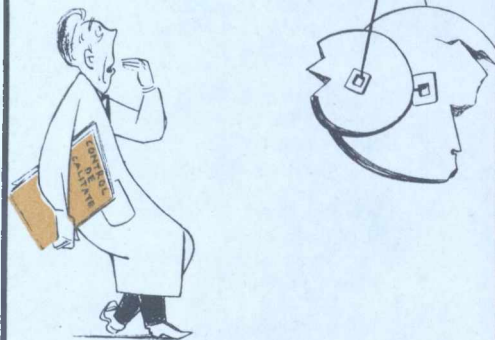
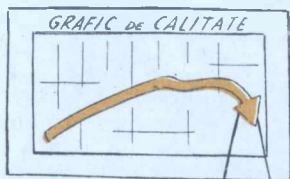
Fiecare elev are un carnet, pentru note. În dreptul fiecărei note există o rubrică unde se iscălește părintele. Lui Păsculescu Anton dacă îi pui un patru în ora întâi, până la recreație părintele a și semnat, fără să fie nevoie pentru aceasta să plece acasă. Sînt recomandabile deci din cînd în cînd confruntări cu presupușii semnatari, părinții beneficiarului. În acest scop, tot în carnețelul de corespondență, tot la o rubrică liniată special se dictează copiilor o convocare pe care ei o aduc lecția următoare semnată de același părinte și corespondent, astfel încît la ședința prevăzută în acest document, te pomeniști numai cu ascendența eroilor pozitivi ai clasei care nu au decît note bune, ai căror părinți știu totul despre ei și nu mai au rost să vină. Între timp Păsculescu Anton, pe strada Sebastian, bate cu abilitate mingea de ciorap printre nailonii „cristal” ai trecătoarelor și invectivele gospodinelor limitrofe ale căror geamuri au cunoscut prea adesea precizia aruncărilor de la semidistanță.

Și totuși ședința se ține într-o atmosferă cerească de mulțumire a părinților pentru care faptele auzite sînt o delectare cu singurele momente de încordare stîrnite de părinții celor doi premianți care s-au întîlnit și se împung reciproc asupra gradului de tocilaritate a odraslei opuse... E inutil să mai explic că premianții respectivi sînt cei mai buni prieteni, stau în aceeași bancă și nu-și fac niciodată unul altuia socoteala în legătură cu numărul de ore de învățură ce le-a fost necesar ca să ia un zece.

Nemulțumit din această ședință sînt sortit să rămîn numai eu, profesorul, din cauza absențelor sus pomenite.

Ședința decurge deci normal și în raportul oral de activitate a clasei, am menționat totuși cazul notelor lui Păsculescu Anton.

O serie de întreprinderi se plîng de proasta calitate a pietrelor de polizor produse de „Carbochim”-Cluj

...! Il trag păcatele în jos...

Desen de V. VASILIU

Poate așa, prin corespondența benevolă, să-i ajungă notele la urechea mamei și deci și a tatălui...

Am trecut în revistă temele veșnic refăcute acasă, cele patru cirlige de cuier distruse pentru a face din ele crăcane pentru praștile de „invizibile”, banca sa măestrît sculpată cu briceagul la încheietura unei scînduri astfel încît să permită accesul fițuicilor din pupitru pe pupitru, ștersul tablei cu sandwichul cu unt și marmeladă menit să transforme suprafața neagră și mată într-o suprafață tot neagră dar unsuroasă care să nu mai prindă trăsătura cretei; (măsură de prevedere luată în preajma examinării lui la matematică unde, fără tablă, nu se poate lucra); și am menționat în fine unghul șir de note rele și absențe nemotivate pe care elevul le dobîndise în decursul trimestrului la toate obiectele de studiu...

Din fundul sălii se ridică o figură necunoscută:

— Nu e numai atît, tovarășe profesor! Scui-pă! Fumează! Înjură! Tot cartierul îl cunoaște. Unei vecine i-a legat de coada pisicii o cratiță în loc s-o aducă la școală pentru fier vechi (aici nu știu: a fost vorba de vecină sau de pisică) pentru că cratița s-a pierdut! (M-am lămurit) Da, așa e, îi bate pe cei mici din cartier și îi învață cînd joacă capra să dea bacșis cu călciul, nu plătește autobuzul că spune că nu merge decît două stații și l-a mușcat pe controlorul care l-a luat de guler! L-a tuns pe Pufi a lui tanti Almășescu, care a suferit acum două luni de congestie pentru că minca numai oase... Nu, tovarășe, se întoarce vorbitoarea, nu tanti, Pufi! Și după asta a spus, cînd a murit cățelul, că așa sînt reflexe condiționate. Frumos îi învațați la școală, n-am ce zice! Eu atîta am avut de spus! Adică stații! Dacă nu luați dumneavoastră măsuri ca diriginte, o să mă duc la director! Nu se mai poate trăi în cartier de derbedeul ăsta!

Am înțeles... în intimitatea părinților clasei a opta E, se strecurase și o vecină! Vecină, dragă vecină, profesorul nu e de vină, îmi venea mie să-i cînt, dar m-am abținut!

— Uite tovarășă, o iau eu ferm și didactic: indiscutabil, școala și educația de acasă trebuie să formeze un tot (aici am făcut cu mîna un gest cuprinzător), sînt însă anumite probleme care ar trebui discutate în prealabil cu părinții copilului, noi nu putem să-l urmărim permanent decît în cele șase ore cînd se află aici în școală... Acasă... e drept că îl mai vizităm, că mai luăm contact cu părinții. De-aia vezi dumneata aici atîția părinți adunați, care au înțeles... Înțelegi?! Indiscutabil noi vom lua măsuri pentru că trebuie să existe o cale de îndreptare, continui eu optimist, dar în primul rînd trebuie să vorbești și dumneata cu părinții cum ar trebui să vorbesc și eu dacă aș fi dat odată, cel puțin odată ochii cu ei.

— Păi acum cu cine vorbești, s-a mirat ea. Ce, nu-i semănă destul? Apoi cu glas de tragedie antică: Eu sînt mama lui Toni Păsculescu, tovarășe profesor! (M-am lămurit: a chemat-o că luase un 9 la Educația Fizică!). Lui Toni pe care vi l-am dat pe mîna și uite ce ați făcut din el. Îmi închipuiam că dacă acum e la școală a încăput pe mîni bune care se vor ocupa de el toată ziua. Ce fel de școală e asta în care e nevoie și de părinți?

— Tovarășă dragă, făcui eu, nu e nevoie de părinți la școală, e nevoie de părinți acasă! Ia socotește dumneata, cîte ore stă acasă și cîte ore stă la școală...

— Păi acasă nu stă! Zice că-i la școală!

— Nici la școală nu stă! Zice că-i acasă!

— Îl snopesc!

— Nu, nu așa. Dumneata trebuie doar să înțelegi că părinții trebuie să-i ajute pe învățători în educația copilului! Dar nu cu metoda snopitului!

— Și atunci cum să fac?

— Vino și dumneata să mai vorbim.

— Atunci... o să mai viu pe la școală!

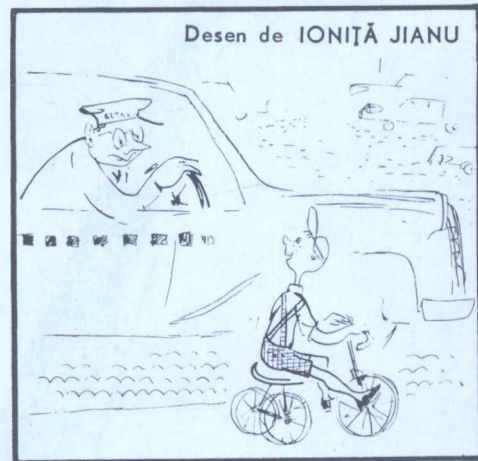
— Așa! Și să nu-l mai educați cu bătaia!

— Bine! Dar o singură dată tot îl mai educ eu pentru rușinea pe care mi-a făcut-o azi!

De cînd mama lui Toni vine mai des pe la școală, vine și băiatul mai des la ore. Și am auzit că în cartier se doarme mai bine.

O. CONSTANTIN

Unii șoferi nu cunosc destul de bine străzile orașului

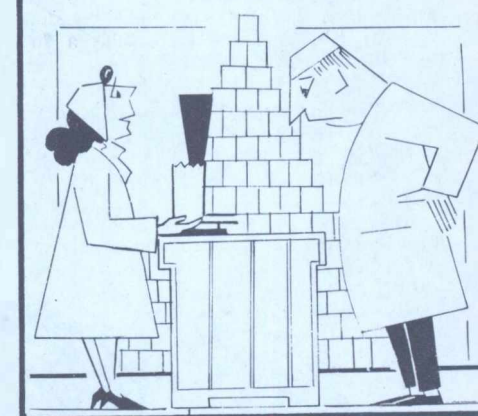
— Tinere, nu știi cum ajung pe bd. Ana Ipătescu?

„ECONOMII”

— Ți-am spus eu, draga mea, că-i mai convenabil să-i vopsim în casă...

Desen de L. LIVADARU

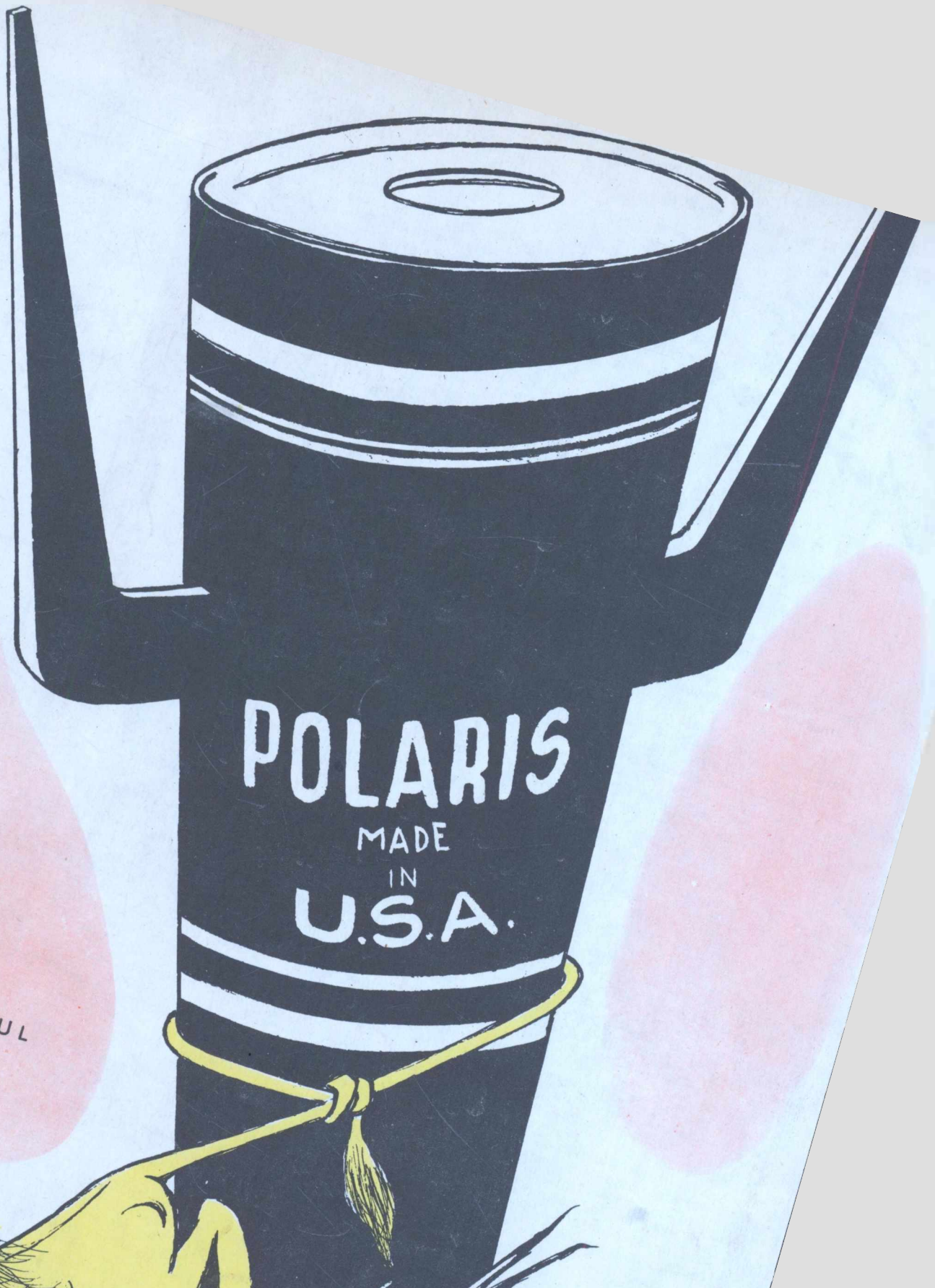
— În loc de 1 kg mi-ați dat 1,200...

— Aoleu! N-ați cerut 1 kg jumătate?!

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

PRIZONIERUL

